

„Дяволъ го взелъ, думалъ си каруцарьтъ, туй е кукувица. Отъ какво се е уплашила, та крещи толкова? Какво току прѣхвърква насамъ-нататъкъ? Я да видя! Пъкъ ще откъсна и малко цвѣтъ отъ ябълката да занеса на дѣцата. Колко пжти есенесъ съмъ имъ

носилъ отъ нея ябълки“. Той слѣзълъ отъ каруцата, далъ на коня си малко сѣно и се запжтилъ къмъ дървото. Кукувицата викала постоянно: „тука, тука!“ Той дошълъ на хълма и видѣлъ ранения, който се билъ посъвзелъ, и му разправилъ съ ослабналъ гласъ,